

Ja til mor, far og barn

Ny og forsvarlig behandling av Ekteskapsloven!

“

Barnet skal så langt det er mulig ha rett til å kjenne sine foreldre, og få omsorg fra dem. Begge foreldre har et felles ansvar for barnets oppdragelse og utvikling.

Fra FNs Barnekonvensjon artikkel 7.1 og 18.1

Radikale endringer

I juni 2008 vedtok Stortinget en ny ekteskapslov, avskaffet partnerskapsloven og forandret tre lover som angår barns rettigheter. Endringene trer i kraft 1. januar 2009.

Hva innebærer de nye lovene?

1. Norge har forlatt den historiske forståelsen av ekteskapet. Hittil er ekteskapet blitt definert ut fra: a) kjønn, b) antall c) alder og d) slektsnærhet. Ektepar må altså være mann og kvinne, kun to, minst 18 år og ikke i nær slekt. Stortinget har nå fjernet den eneste delen av definisjonen som er universelt anerkjent: kjønnsbestemmelsen. Ekteskapet er ikke lenger en forening av én mann og én kvinne.

2. Begrepet "foreldre" er blitt radikalt omdefinert. Uten bred og faglig debatt har man forlatt prinsippet om biologisk foreldreskap og vedtatt norgeshistoriens mest radikale familie-reform. Norske lover sier nå at en mor og hennes kvinnelige partner er identiske med mor og far.

3. Statens nye ekteskapslov bryter med intensjonen i FNs Barnekonvensjon, nemlig at alle barn har en naturgitt rett til å kjenne sine biologiske foreldre og å vokse opp med dem. Det er til barns beste. På tross av at Barnekonvensjonen står over norsk lov, har Stortinget vedtatt at voksnes krav og ønsker skal veie tyngre enn barns rett til mor og far.

4. For en del norske barn blir nå arv, blods-bånd og slektstilhørighet definert som uvesentlig. Stortinget har vedtatt at far uten problem kan byttes ut med en "medmor". Far og hele hans slekt blir indirekte definert som overflødig og uten betydning i et barns liv.

5. Staten vil gjøre mange barn farløse. Helsevesenet blir nå pålagt å tilby assistert befruktning til kvinnelige par. Disse barna vil bli diskriminert i forhold til alle andre barn, siden staten fratrar dem retten til å kjenne og vokse opp med sin far.

6. I barnehager, skoler og media vil alle norske barn lære at mamma-mamma og pappa-pappa er nøyaktig det samme som mor og far: like naturlig, normalt og bra. Lærere som er uenige i denne ideologien, kan få alvorlige problemer.

Stortinget har forandret samfunnet i sin grunnstruktur. Veien er lagt åpen for nye og radikale omdefineringer av ekteskap, foreldreskap og barns rettigheter.

Hva har Stortinget egentlig vedtatt?

I juni 2008 endret Stortinget fem lover

1. **Ekteskapsloven** ble kjønnsnøytralisert.
2. **Partnerskapsloven** ble avskaffet.
3. **Adopsjonsloven** gir nå likekjønnede par rett til å bli prøvd som adoptivforeldre til andres barn – både utenlandske og norske.
4. **Bioteknologiloven** gir nå to kvinner i parforhold rett til assistert befruktning med støtte fra helsevesenet. Også kvinnelige par i *samboerskap* har fått denne retten.
5. **Barneloven** ble endret. Barn født ved assistert befruktning får automatisk mammas partner som "medmor" i stedet for far. Medmor vil for all framtid overta alle fars rettigheter og plikter i forhold til barnet. Alle bånd til far er brutt, siden barn ikke får lov til å ha både medmor og far. Barnet blir medmors livsarving.

Ved fylte 18 år kan barnet oppsøke statens donor-register og få vite fars navn. Men det er høyst usikkert hvor mange fedre som ønsker kontakt med sine voksne donor-barn. Ifølge loven kan norske menn bli "donor-far" til seks barn. Far behøver for øvrig ikke å være norsk. Loven åpner nemlig for at man også kan bli medmor etter assistert befruktning ved godkjent institusjon i *utlandet*.

- I 15 år har Partnerskapsloven gitt likekjønnede par nøyaktig de samme rettigheter og plikter som ektepar – både juridisk og økonomisk. Det eneste unntaket har vært alt som angår barn og deres oppvekst. Nå er dette unntaket fjernet. De nye lovene er derfor først og fremst en omfattende barnereform med ukjente følger.

Ønsker vi et slikt samfunn?

- Ønsker vi et samfunn der den biologiske relasjonen mellom **mor, far og barn** ikke lenger skal ha noen spesiell betydning? Skal den like gjerne kunne erstattes av andre relasjoner og samlivsformer?

- Ønsker vi et samfunn der folk blir **stemplet som intolerante og diskriminerende** fordi de mener at barn har rett til mor og far, og at det er til barns beste?

I en norsk meningsmåling utført av analysebyrået Visendi i april 2008 mente 53% at det er mer ideelt å vokse opp med en mor og en far enn med to voksne av samme kjønn. 15% var usikre, og 32% mente at det er like ideelt. (Se flere detaljer på MorFarBarn.no.)

- Ønsker vi et samfunn der man **bryter norsk lov** hvis man i ord og handling holder fast på at ekteskapet per definisjon er for mann og kvinne? Må de som mener dette forberede seg på fordømmelse, rettsaker og yrkesforbud?

Hundretusener av nordmenn (inkludert de fleste innvandrere) vil trolig aldri tilpasse seg den kjønnsnøytrale ekteskapsideologien. Vil dette kunne få juridiske og arbeidsmessige følger for dem?

- Ønsker vi et samfunn der **unntakene skal diktere normen**? Er det til barns beste at likekjønnede parforhold, som aldri kan få barn sammen, skal legge premissene for hva som er barns rettigheter? Vil staten noen gang ha moralsk rett til å velge bort far på et barns vegne – før fødselen?

Ifølge Statistisk Sentralbyrå finnes det i Norge 1 700 partnerskap med 240 barn. Det finnes 844 000 ekteskap, med flere hundre tusen barn.

Sannsynlige konsekvenser

1. UTFORDRENDE FOR ALLE BARN. Fordi grunnleggende samlivsmessige rammer, roller og forventninger nå blir oppløst, får alle norske barn og ungdommer en ny og krevende utfordring: "Skal jeg gifte meg med en mann eller med en dame?" Begge muligheter vil i skole, media og ungdomskulturen bli presentert som åpne for alle. Hva vil en slik ideologi føre til av forvirring og usikkerhet i barns utvikling av identitet, seksualitet og selvbylde?

2. DYPE KONFLIKTER. På mange samfunnsarenaer kan den nye definisjonen av ekteskap og barns rettigheter føre til konflikter, utstøtelse og tap av samvittighetsfrihet. Hundretusener av nordmenn, vil aldri akseptere at det er til barns beste å erstatte far med en kvinne, og at barn fratras retten til å kjenne sin far. Svært mange vil også oppleve at det strider mot deres dypeste overbevisning å skulle anerkjenne enkjønnet samliv som *ekteskap*. Vil de bli møtt med respekt for sin overbevisning, eller med fordømmelse og sanksjoner?

3. SKOLE og BARNEHAGE. Gjennom lærebøker og undervisning i skole og barnehage vil alle norske barn lære at to mammaer eller to pappaer er like naturlig og normalt som mor og far. En mor kan uten problem erstattes av en mann, og en far kan byttes ut med en kvinne. På grunnlag av foreldreretten kommer mange mødre og fedre til å reservere seg mot at barna deres blir undervist i denne type samlivs-ideologi. Hva lærere kan gjøre, er uklart. Er de nødt til å mene at to mødre eller to fedre som foreldre er naturlig, positivt og uproblematisk for å få jobb i framtidens skole?

4. PRIVATE INSTITUSJONER kan få store problemer hvis staten på sikt krever at de må ansette folk og undervise barn ut fra en kjønnsnøytral ekteskapsforståelse. Dette vil stride mot verdigrunnlaget som mange av institusjonene er bygd på. Vil de miste statsstøtten?

Politikere på glattisen

1. BARNEKONVENSJONEN. FNs Barnekonvensjon pålegger Staten å beskytte barns rettigheter. Politikerne har derimot ingen plikt til å innfri alle krav fra ulike voksne pressgrupper. Mange norske politikere svikter når de ikke legger til rette for at så mange barn som mulig skal få vokse opp med sin mor og far. De ignorerer også artikkel 16 i FNs Menneskerettighetserklæring som forutsetter at ekteskap inngås mellom mann og kvinne. Mange politikere kunne lære av Frankrikes hovedbegrunnelse for å avvise kjønnsnøytrale ekteskapslover: **a)** Barneperspektivet og **b)** Føre-vår-prinsippet.

2. SAKSBEHANDLINGEN. I alle større lovsaker er det vanlig prosedyre med **a)** offentlig utredning, **b)** stortingsmelding og **c)** konsekvensanalyser. I denne saken manglet alt dette, enda lovendringene er norgeshistoriens mest radikale familiereform. Det er tydelig at regjeringen hadde bestemt seg for konklusjonen på forhånd. Lovprosessen bestod derfor primært i å finne støtte for **at** ekteskapet og barns rettigheter måtte omdefineres, ikke **om** det burde skje. Hvis de nye lovene blir stående, vil de for all framtid mangle demokratisk og moralsk legitimitet.

3. STATENS ANSVAR. Det naturlige foreldreskap for ethvert barn er biologisk. Det kan ikke Stortinget forandre på. Staten har imidlertid ansvar for at barn som har mistet en eller begge foreldre, får all den støtte og beskyttelse de trenger. Det gjelder både barn av enslige mødre, steforeldre, fosterforeldre og likekjønnede par. Men å frata norske barn sin far **før fødselen** er ikke statens oppgave, og ikke til barnas beste. Hvem spør barna om hva de ønsker? Familieforskning gjennom 50 år bekrefter at det under ellers like forhold er best for barn å vokse opp med sin biologiske mor og far.

4. DISKRIMINERING? Verken menneskerettighetene eller andre internasjonale konvensjoner støtter påstanden om at det er diskriminerende å definere ekteskapet som et samliv mellom mann og kvinne. Til og med departementet innrømmer dette. Diskrimineringsretorikken har derfor klart manipulerende trekk. Å skjelne mellom enkjønnet og tokjønnet samliv er ikke diskriminering. Det er en **saklig og velbegrunnet differensiering** mellom to ulike samlivsformer. Utgangspunktet og forutsetningene er grunnleggende forskjellig. Bare mann og kvinne kan få barn sammen. Det er som i idrett: Fordi forutsetningene er ulike, er det ingen som snakker om "diskriminering" når menn blir nektet å konkurrere mot kvinner. – Hvis noen blir diskriminert i dette spørsmålet, må det vel være alle de barna som nå blir gjort farløse? Stortinget har vedtatt at de ikke trenger noen far! Er ikke dette statsautorisert barnediskriminering?

5. SELVMOTSIGELSER. "Barn trenger mannlige rollemodeller" er et mye brukt argument for å få flere mannlige lærere i skolen. Det er sant. Menns og kvinners bidrag og betydning trenger imidlertid å bli verdsatt på alle samfunnsarenaer – ikke bare i skole og yrkesliv, men også i barns nærmeste relasjoner. **Foreldre er nemlig mye mer enn "omsorgspersoner"**. De er et par, der kjønnsforskjellen mellom mann og kvinne er vesentlig. Mor og far er rollemodeller. De utfyller hverandre som mann og kvinne, og i samspill med hverandre og med barnet gir de hvert sitt unike bidrag i utviklingen av barnets identitet og personlighet. Likekjønnede par kan være gode omsorgspersoner hver for seg, men som par er deres *likhet* en grunnleggende svakhet i barnets oppvekst. Å definere kjønnsforskjellene mellom mann og kvinne som avgjørende i skole, barnehage og bedrifter, men ikke i familien, er inkonsekvent og selvmotsigende. Dessuten er det en grov nedvurdering av mors og fars betydning. Er det noe sted kjønnskvotering hører hjemme, så er det i samfunnets ekteskapslovgivning!

6. FORSKNINGEN. Det blir stadig påstått at barn har det like bra hos to menn eller to kvinner som hos mor og far. Sannheten er at vi vet lite om dette. De fleste undersøkelsene er svært små og beheftet med alvorlige metodiske svakheter. Lengdestudier over flere år er få. Så å si alle studier er dessuten gjennomført med barn av mødre som har flyttet fra mannen sin. Barna kjenner derfor sin far og er i en helt annen situasjon enn barn født ved kunstig befruktning av lesbiske. **Om disse barna har vi minimalt med kunnskap.** Assistert befruktning for lesbiske er så nytt at det hittil nesten ikke finnes studier om barna deres. Det samme gjelder homofil adopsjon. (Se mer dokumentasjon på MorFarBarn.no.) På tross av alt dette siterer både Barneombudet og departementet en doktorgradsstipendiat som også er lesbisk aktivist. Hun hevder at barn i like-kjønnede familier er et "gjennomforsket tema". Dette er selvsagt ikke sant. Men dessverre tror mange norske politikere at homolobbyen har fortalt dem sannheten. Resultatet er at Stortinget i hastverk og på et sviktende grunnlag vedtok lover som vil få uante følger for norske barn og for hele samfunnet. Dette er dypt beklagelig.

KONKLUSJON: Ettersom statens nye ekteskapslov ikke tar hensyn til barns beste, må ekteskapet gjeninnføres som et samliv mellom mann og kvinne. Deretter må samfunnet ta seg god tid til å utrede samlivslovgivningen i hele sin bredde.